

M. S. LAZAREV

**PIRSA
KURDAN
(1891-1917)**

Weşanên Roja Nû

din ne dibûn. Xweseriti û malwêraniyên, ku di sedşala XIXa û destpêka sedşala XX-i li Kurdistanê, Ermenistana Roava û Azîrbêcana Îranê da dibûn, sebebên wan ne tenê yên aborî bûn, herwaha daxazên zordestên hundur û der bûn.

Di sedşala XIXa û destpêka sedşala XX-i kaniya dewlemendbûna derebegên kurd - zêrandina bineciyên rîat yê xwelibêcerkirî bû û piraniya wan jî ermenî bûn. Pîrsa agrariyê li Kurdistanê û Ermenistana Roava wî çaxî jî pîrsa mîletiyê ne di hate birinê, jî ber ku zêrandina civakî û gelêrî bi hev ra di hate kirinê.

Derebegên kurda bi bêtêrdani gundiyên ermenî dizêrandin (60). Li Kurdistanê Tirkîyê û Ermenistana Roava cûrê ezakirîmên sedşalên navîn di hatine bikaranînê. "Qeza Sasûnê da,- cigirê konsûlê Rûsiyayê li Wanê Tûmanski di destpêka sedşala XX-i nivîsiye,- ermenî qûlê (dil) kurda ne, her ermenîk dane kurdekî û ew bûye qûlê wî, kurdekî gava hewcê pera bin, wana difroşin; gava kurdekî lêde qûlekî yekî mayîn bikuje, xwediyê wî dikare dewsê qûlekî wî bikuje". Hinek bega di gundên ermeniya da "mafê şeva pêşin" (61) (şuhurandina keça,- N. W.) kîvş kirinê. Ermeniyên wî awayî ra digotin "zir-xurî", ango, bi zêra kirî. Li ne derheqê vê yekê da awa dinivîse: "Ew (ermenî,- M. L.) jî aliyê axa û begên kurda da usa têne kirinê û firotanê, ku tê bêjî qeypez û dewar in". Kirin-firotana gundiya tevi xweliya ku ew li ser dîman û dixebitîn di hate kirinê (62).

Navê "kafirizmê" (ji gotina erebî "kyafûr" e - ne amin, bê xwedê,- ev nav li wan meriyan dikirin, ku ne musulman bûn) li van peywendiyên dilên ermeniya û beg û axayên kurda kirin. Kafirizm,- Bêkgûlyans, ku rind haj jî qewlên deba bineciyên Wanê hebû, berî şerê hemcihanê yê pêşin nivîsiye,- ango "xweseriti û zordarî, bêqanûnî û neheqiyên begên kurda...". Danûstendinên di navhera ermeniya û şêxên kurda da,- Bêkgûlyans dinivîse,- danûstendinên mirlaw û xweşmêrên derebeg yê sedşalên navîn berbi wan gundiya tinne bira meriya, ku li ser xweliya bin destê wan da dîman" (63).

Her gundek,- wê şûnda Bêkgûlyans dide kîvşê,- bin qolê begê xwe da bû û gerekê xerc-xerac bîdayê. Her malek mecbûr bû di rojên kîvşkirî da bê heq jî bo beg bixebitiya, yê ku dikaribû herwaha xercê peretî jî bavêje ser bineciya û jî wî baci ra kyafir di hate gotin (64).

Kafirizm pirtir li navçeyên Sasûnê, Mûşê, Hîzanê, Moksê û ciyên mayîn da bela bûbû. Axa û begên kurd rênta hasiletê (hetanî nivê ekî) û pere jî jî gundiyan dîstendin. "Malhebûna nivkoçera û koçer-

56. V. G. E. Hubbard, *Disguise, London, rûpel 393*. Rêjaye em bir-bawerîya heraziyê Ebdul Hemidê II - Sabaheddin yên derheqa kurda da binîn, yê ku di dîwana şoreşa cantırka da karmendeki siyasi yê bî nav û deng bû û wê demê derheqê ewi nivisiye: "Kurd geleki zirek û jêhati ne. Sertti û berktiya wan ji jiyana wan ya civaki tê. Eger ew bî xweliyê va bihata girêdanê, ewê ji şer û dewa dûr biya û wê ew erdê Asiya Bîçûk ya rêj û dewlemend şên bikira" (ev gotin ji "Tiflisli listok"ê hatiye hildan, 8. 11. 1906).

58. "Nivîsên derheqa rewşa siyasi li Kurdistanana Başûr û Mesopotamia Bakur da", - MBEOK, 1904, hejmar 1-2, rûpel 51.

59. Gori K. A. Çaçanyan (Karlenê Çaçani), *Dostaniya gelên ermeni û kurd di sedsalên XIX-XXa da*. Aftoreferata disertasyonê bona doktora ulmên dirokê. Yerevan, 1965, rûpel 10.

60. A. S. Hambaryan ser wê baweriyê ye, ku "axa û begên kurda hema bêje di hemû wîlayetên Ermenistana Roava da pîrani bûn". Tenê di senceqa Xarpêtê da tirk pîrani bûn, lê hinek ciya ji aşûri pîr bûn. Xwelibêcerkirên ermeni tenê li hinek ciyên wîlayetên Wanê, Xarpêtê û Diyarbekirê pîrani bûn; wana di jiyana welêt ya abori û siyasi da tu rolek ne dîlistin. Begên kurda li ser erdê xwe di pîrani bûn. Bawerîya wan da bi sêda û hezara xulam hebûn (A. S. Hambaryan, *peywendiyên agrariyê di Ermenistana Roava da*, rûpel 10).

61. ASDR, fond "Politarşiv", 1901, dokument 711, liste 36, 45, 4-ê gulane

62. H. F. B. Linç, *Ermenistan, Qise û serpehatiyên rewşên...* rûpel 554.

Dirokzanê ermeni Leo nivisiye: "...20-30 sala piştî tanzimata li Ermenistana Tirkîyê, kirivti di nav kurda da gelek dera bela bûbû (Xizan, Bonaşên, Sasûn, Wan, Palû û yên mayin". Leo gotinên metran Grigoriy Axvanyan tîne, yê ku nivisiye, ku begên kurda "gelek cara kirivên xwe yên ermeni bi jin û zarokên wan û mal û milkên wan va an bi hev ra diguhartin, an ji difrotine hevdu (gori H. M. Harûtyûnyan, *Siyaseta reaksiyon ya bûrjûwaziya Ingilis di pîrsa ermeniya da di salên 90-i yên sedsala XIXa*. Aftoreferata disertasyonê bona doktora ulmên dirokê, M., 1954, rûpel 96, 97).

63. R. Bêkgûlyans (Severyanin), *Li Ermenistana Tirkîyê*, rûpel 74.

64. Disa li wir, rûpel 74-75. Li Botanê, rêwiyê alman Myuller-Simonne nivisiye, axayên ci ji gundiyên ermeni ewqas bac distendin, ku ew mecbûr dibûn xwe bi xweya revê bigrin (P. Müller-Simonis, *Vom Kaukasus zum Persischen Meerbusch Armenien, Kurdistan und Mesopotamien*, rûpel 237).

A. S. Hambaryan, *peywendiyên agrariyê di Ermenistana Roava da*, rûpel 399